

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Weigt

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

przeciwko **M. W.**

o **zapłatę,**

I. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 11.500 (jedenastu tysięcy pięciuset) złotych i 98 (dziewięćdziesięciu ośmiu) groszy;

II. zasądzoną w pkt. I wyroku kwotę rozkłada na 58 (pięćdziesiąt osiem) miesięcznych rat, w tym 57 (pięćdziesiąt siedem) rat w kwotach po 200 (dwieście) złotych oraz 1 (jedna) rata w kwocie 100 (sto) złotych i 98 (dziewięćdziesiąt osiem) groszy, płatanych miesięcznie do dnia 15-tego danego miesiąca, poczynając od marca 2017 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.946 (dwóch tysięcy dziewięciuset czterdziestu sześciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 (dwóch tysięcy czterystu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

(w postępowaniu zwykłym)

W dniu 22 września 2015 r. powód (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zażądał zasądzenia od M. W. kwoty 10 567,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9 096,58 zł od dnia 22 września 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powodowi wobec pozwanej przysługuje wymagalna wierzytelność pieniężna w kwocie 10 567,15 zł z tytułu zwartej umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 5 kwietnia 2006 r. Na dochodzoną pozew sumę składają się następujące kwoty: 9 096,58 zł tytułem niespłaconej należności głównej; 1 003,62 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od dnia wypowiedzenia umowy; 403,48 zł tytułem odsetek za zwłokę naliczonych od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie do dnia 21 września 2015 r. oraz kwota 63,47 zł tytułem naliczonych opłat i prowizji. Ponadto powód wskazał, że istnienie ww. wierzytelności wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych banku.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2015 r. Referendarz sądowy z Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w VI Wydziale Cywilnym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do sądu właściwości ogólnej pozwanej, zgodnie z przepisem art. 505 [33] k.p.c.

Podczas rozprawy w dniu 10 lutego 2017 r. pozwana uznała powództwo, oświadczyła, że nie kwestionuje istnienia i wysokości wierzytelności, wniosła jednak o rozłożenie należności na raty w kwotach po 200 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. od 2000 r. jest klientką (...) Banku (...) z siedzibą w K. i korzysta z rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego o numerze (...)

27 marca 2006 r. M. W. wystąpiła do (...) Banku (...) z siedzibą w K. z wnioskiem o przyznanie limitu zadłużenia w kwocie 10000 zł do rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego o numerze (...).

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2006 r. (...) Bank (...) z siedzibą w K., po przeprowadzeniu oceny ryzyka umowy (...), pozytywnie ocenił wniosek M. W. o przyznanie limitu w koncie do kwoty 5 000 zł.

5 kwietnia 2006 r. M. W., w umowie zwana dalej posiadaczem konta, zawarła z (...) Bankiem (...) z siedzibą w K., w umowie zwanym dalej bankiem, umowę nr (...) o limit zadłużenia w koncie. Zgodnie z treścią umowy bank udostępnił posiadaczowi konta o numerze (...) w terminie 2 dni od podpisania umowy limit zadłużenia w koncie do 5 000 zł. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Integralną część umowy stanowiły ogólne warunki udzielania i spłaty limitu zadłużenia w koncie.

W okresie od 28 czerwca 2000 r. do 27 kwietnia 2015 M. W. korzystała z rachunku o numerze (...) i dokonała na nim 3 702 transakcji. Od 28 kwietnia 2015 r. na konto wpłacono kwotę 803,42 zł.

Bezsporne, nadto dowód:

- wniosek - k. 112-115;
- ocena ryzyka – k. 111;
- decyzja - k. 110;
- umowa wraz załącznikami - k. 92-93; 108-109; 116-118;
- historia rachunku - k. 16-78;
- wykaz wpłat – k. 12.

Pismem z dnia 23 stycznia 2015 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. wypowiedział M. W. umowę konta direct dla rachunku (...) – z zachowaniem 2-miesięcznego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Na dzień 23 stycznia 2015 r. zadłużenie klientki wobec banku wynosiło 10 695,57 zł.

Bezsporne, nadto dowód:

- wypowiedzenie umowy z dnia 23 stycznia 2015 r. – k. 98-99.

22 września 2015 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. sporządził przeciwko M. W. wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że z tytułu umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 5 kwietnia 2006 r. w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie na łączną kwotę 10 567,15 zł. Na sumę tę składały się kwoty: 9 096,58 zł tytułem niespłaconego kapitału; 1 003,62 zł tytułem odsetek umownych; 403,48 zł tytułem odsetek za zwłokę oraz kwota 63,47 zł tytułem naliczonych opłat i prowizji.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 91;

- wyliczenia odsetek – k. 13-15.

M. W. jest osobą zadłużoną na kwotę ok. 50 000 zł. Prowadzone są przeciwko niej postępowania egzekucyjne, w toku których komornicy sądowi zajęli jej konto bankowe. Aktualnie pozostaje zatrudniona do czerwca 2017 r. z wynagrodzeniem w kwocie 1460 zł netto. Jest to jej jedyny dochód. M. W. samotnie wychowuje i utrzymuje 19 - letnią córkę. Córka otrzymuje alimenty w kwocie 250 zł miesięcznie. Pozwana z córką zamieszkuje w mieszkaniu socjalnym. Czynsz za mieszkanie wynosi 100 zł miesięcznie, dodatkowo płatne są gaz w kwocie ok 40 zł miesięcznie i prąd ok 100 zł miesięcznie. W okresie zimowym dochodzą również koszty opału w kwocie ok. 300 zł miesięcznie – mieszkanie ogrzewane jest piecem kaflowym. Rachunki za telefon i Internet wynoszą 140 zł miesięcznie. Zobowiązana nie korzysta z pomocy finansowej innych osób, nie posiada również żadnego majątku. Ponadto M. W. od ponad roku – od śmierci swojej matki korzysta z porad psychiatry. Na leki antydepresyjne wydaje kwotę 50 zł miesięcznie.

Niesporne, nadto dowód:

- zeznania M. W. – k. 144-145.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powyższy stan faktyczny był niesporny. Pozwana nie kwestionowała twierdzeń pozwu. Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda. Dokumenty te nie budzą wątpliwości co do swojej prawdziwości, nadto nie były kwestionowane przez żadną za stron, co czyni je wiarygodnymi i przydatnymi do rozstrzygnięcia niniejszego sporu. Uzupełniająco dla ustaleń stanu faktycznego posłużyły zeznania przesłuchanej w charakterze strony M. W., albowiem pozwana zeznawała przede wszystkim na okoliczność swojej sytuacji osobistej i materialnej. Okoliczności podniesione przez pozwaną nie zostały zakwestionowane przez powoda, wobec czego Sąd uznał je za bezsporne.

Powód wywodzi roszczenie z umowy o limit zadłużenia w koncie z dnia 5 kwietnia 2006 r. zawartej z M. W.. Sąd mając na względzie postanowienia umowy uznał, że ma ona charakter umowy pożyczki. Tym samym podstawą prawną roszczenia, oprócz wspomnianej umowy był przepis art. 720 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W pierwszej kolejności Sąd ocenił skutki prawne oświadczenia M. W. o uznaniu powództwa.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Taka sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, Sąd nie dopatrywał się negatywnych przesłanek, który uniemożliwiłby uznanie powództwa. Omawiane oświadczenie jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Nie jest uznaniem powództwa uznanie żądania przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje żądanie. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne. Uznanie powództwa to czynność procesowa zmierzająca do rezygnacji pozwanego z obrony i zgoda na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 roku, sygn. akt II CSK 70/11, Legalis 464183). Takie też znaczenie i przebieg miało uznanie powództwa dokonane przez M. W. na rozprawie w dniu

10 lutego 2017 roku - z zachowaniem swobody decyzji i wyrażenia swojej dyspozycji procesowej przez pozwaną. Mając powyższe na uwadze powództwo należało uznać za uzasadnione.

O odsetkach należnych powodowi od kwoty zaległego kapitału czyli kwoty 9 096,58 zł Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Odsetki od powyższej kwoty zostały naliczane od dnia 22 września 2015 r., czyli od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem powoda. Powód domagał się zasądzenia odsetek do dnia zapłaty, jednakże wobec rozstrzygnięcia z punktu II wyroku, tj. rozłożenia zasądzonej należności na raty, które skutkuje tym, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (vide Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, Legalis 14836, podtrzymana w Uchwale Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, Legalis 79145), należało żądane odsetki skapitalizować na dzień wydania wyroku w sprawie. Odsetki ustawowe od kwoty 9 096,58 zł na dzień 24 lutego 2017 roku wyniosły 933,83 zł. Łącznie wskazane kwoty dają sumę 11 500,98 (10 567,15 zł żądania pozwu oraz 933,83 zł odsetek od kwoty 9 096,58 zł). Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I pierwszym sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd rozłożył zasądzoną należność na raty. Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Wskazany przepis stanowi wyjątek od zasady jednorazowego spełnienia świadczenia. Jego zastosowanie wymaga każdorazowo analizy okoliczności danej sprawy. W niniejszym postępowaniu, u podstaw tego rozstrzygnięcia legły szczególnie trudna sytuacja materialna pozwanej oraz ochrona interesów majątkowych powoda. Odnosząc się do pierwszej przesłanki wskazać należy, że M. W. jest osobą samotnie wychowującą dziecko, uzyskuje niewielkie dochody, zaś otrzymywane na córkę alimenty w kwocie 250 zł z pewnością nie wystarczają na zaspokojenie potrzeb 19 latki. Dochody pozwanej nie wystarczyłyby na jednorazowe zaspokojenie wierzyciela, ale jednocześnie zobowiązana wyraziła chęć spłaty zadłużenia w ratach, adekwatnie do swoich możliwości. Ponadto M. W. w sposób dojrzały i odpowiedzialny podchodzi do swojego zobowiązania, mając świadomość, że umów należy dotrzymywać i chcąc w normlany sposób, tj. bez postępowania egzekucyjnego spłacić swoje zadłużenie z umowy z 5 kwietnia 2006 r. Ponadto pozwana prezentowała prawidłową postawę w toku procesu – nie usiłowała paraliżować postępowania, ponadto uznała powództwo, co umożliwiło szybkie zakończenie postępowania i nie generowało zbędnych kosztów. Wskazane okoliczności, jako podstawa do zastosowania art. 320 k.p.c., są aprobowane w orzecznictwie – przykładowo w wyrokach Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13 marca 2013 roku (sygn. akt II Ca 1088/12, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych) oraz z 12 września 2013 roku (sygn. akt II Ca 65/13, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych) lub też wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 stycznia 2013 roku (sygn. V Ca 2673/12, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

Drugą przesłanką, którą uwzględnił Sąd stosując w niniejszej sprawie art. 320 k.p.c. była potrzeba ochrony interesów powoda. Wskazać bowiem należy, że przy uwzględnieniu wysokości dochodów pozwanej, braku majątku oraz istniejącego zadłużenia z dużym prawdopodobieństwem przyjąć można, że wszczęcie przeciwko pozwanej postępowania egzekucyjnego, wobec niemożności jednorazowej spłaty, mogłoby zakończyć się umorzeniem tego postępowania z uwagi na jego bezskuteczność. Jednocześnie powód – bank o ugruntowanej i stabilnej pozycji na rynku usług finansowych w Polsce nie dozna szkody na skutek przyjętego rozwiązania, gdyż należność wobec M. W. jest stosunkowo niewielka – w odniesieniu do całości skali działalności powoda. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy – przykładowo w Wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. (V CSK 302/13, (...)), gdzie przyjął, iż przepis art. 320 k.p.c. określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji; tożsame stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 30 kwietnia 2015 r. (II CSK 383/14, Legalis 1263224). Sąd uznał, że rozłożenie zasądzonej należności na raty umożliwi zaspokojenie wierzyciela bez potrzeby wszczynania postępowania egzekucyjnego o wątpliwej skuteczności, nie zagraża interesom powoda oraz

jest adekwatne do możliwości finansowych pozwanej i nie narazi jej na niepowetowane szkody. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt III wyroku na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw; do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony i art. 108 §1 k.p.c., zgodnie z którym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Na koszty poniesione przez powoda w niniejszej sprawie składały się: 529 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.)), 2400 zł z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.)) oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz część IV załącznika ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2006 Nr 225 poz. 1635 z późn. zm.)). Łącznie koszty te wyniosły 2 946 zł, zaś na podstawie przywołanych przepisów na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

SSR Małgorzata Janik-Białek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować terminowe sporządzenie uzasadnienia.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Wykonać zarządzenie w terminie 7 dni.
4. Akta przedłożyć po upływie pisma lub za 30 dni od wykonania zarządzenia.

SSR Małgorzata Janik - Białek

S., dnia 20 marca 2017 roku